

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 4

Κυριακή 8 'Απριλίου 1946 Π.Ο.Η.

† ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

'Αδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν

Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Επιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Διαιρέτην

Κύριον Κύριον Πελοκαρπον Χαλκοκονδύλη 7—'Αθῆναι

'Υπεύθυνος Συντάξας: Ἀρχιμ. Μαρτύριος Ζούλιας

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«Χαίρετε καὶ πάλιν ἐρῶ χαίρετε».

Τὸν γηθόσουν τοῦτον χαιρετισμὸν ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς φίλους μαθητὰς ὁ Χριστός, ὅτε τὸ πρῶτον ἀντίκρουσεν αὐτοὺς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του. Ὅντως ἡ ἐκ νεκρῶν ζωηφόρος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα τὰ τε οὐράνια, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ὑποχθόνια ἀφάτου χαρᾶς καὶ ἀνεκφράστου ἀγαλλιᾶσεως. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ σύμπασα ἡ φύσις συνεορτάζουσι κατὰ τὴν φαιδρὰν τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως ἡμέραν. Διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐπεσφράγισε τὴν θεότητα Αὐτοῦ, καὶ συμβολίζει τὴν περιλαμπρὸν νίκην, ἣν θριαμβευτικῶς κατήγαγεν Οὗτος κατὰ τοῦ θανάτου συντρίψας τὴν ἰοβόλον πτέρναν τοῦ Δράκοντος τοῦ σκολιοῦ. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐνανθρώπησιν ὁ Χριστὸς ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπὸ μῆκος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ, ἵνα ἐξιλεώσῃ τὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας προσβληθεῖσαν δικαιοσύνην τοῦ θεοῦ καὶ καταλλάξῃ τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ θεοῦ, κατὰ δὲ τὴν ἐνδοξον καὶ λαμπροφύρον Ἀνάστασιν Του ὑπερύψωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπεσφράγισε τὴν καταλλαγὴν καὶ τὴν δικαίωσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπέναντι τοῦ παναγάθου καὶ πανοικτίρμονος θεοῦ. «Παρεδόθη» λέγει ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος, διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἡγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν. (Ρωμ. 8, 34) ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει «ὁ θεὸς ἡγείρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ ἔδωκεν, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς θεόν». (Πέτρ. 1, 3).

Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐγγείλαν πρῶται αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, αἵτινες ἐκθαμβοὶ παραστάσαι πρὸ τοῦ κενοῦ Μνημείου, ἤκουσαν παρὰ τοῦ Ἀγγέλου τὰ ῥήματα ταῦτα «**Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, οὗκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἡγέρθη, ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκεν αὐ-**

τόν, ἀλλ' ὑπάγετε εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε καθὼς εἶπεν ὑμῖν». (Μάρκ. 16, 7-8). Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μαρτυροῦσι καὶ οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ, «οἱς παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ

παθεῖν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ». (Πράξ. 1, 3). Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν Μαθητῶν, ὅτι ἡγέρθη οὗτος ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι δὲν ἦτο φάντασμα ἡ Παρουσία Αὐτοῦ συνέφαγε μετ' αὐτῶν, καὶ ἐπιδείξας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, εἶπεν εἰς αὐτούς, «ἴδετε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμι, ψηλαφῆσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεύ-

μα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα». (Λουκ. ΚΔ', 39-40). Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονός ἱστορικὸν ἀδιάψευστον, μαρτυρούμενον καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς κουστῶδας τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες δὲν ἤδυνήθησαν νὰ φρουρήσωσι καὶ νὰ φυλάξωσιν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον, ἀναστάντα τῇ θεῇ Αὐτοῦ δυνάμει καὶ ἀναστήσαντα πολλὰ σώματα Ἁγίων.

Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ἀδύητον σθένος τῆς λογικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἐξετάσεως καὶ βασάνου. Ἐν πρώτοις πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔκλεψαν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ὡς διέδωκαν οἱ στρατιῶται ἰκανὰ ἀργύρια λαβόντες παρὰ τῶν Φαρισαίων, δεδομένου, ὅτι ἐφρουρεῖτο ὁ τάφος ὑπὸ κουστῶδας στρατιωτῶν, ἀφοῦ οἱ Μαθηταὶ οὗτοι ζῶντα δὲν εἶχον τὴν τόλμην νὰ ὑπερασπίσωσιν αὐτόν, ὀδηγούμενον εἰς τὸν Σταυρὸν ὑπὸ σπείρας στρατιωτῶν. Ἀλλ' ὑποθεθῆσθω, ὅτι οἱ Μαθηταὶ εἶχον τὴν εὐτολμίαν νὰ ἔλθωσιν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸν Τάφον, ὅπως κλέψωσι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε δυσὶν ἄτερον, ἢ θὰ συνεκρούονο οὗτοι, ἄοπλοι ὄντες πρὸς τοὺς φρουροὺς, ὀπλισμένους ὄντας, καὶ θὰ κατῴχουν τούτων, ὅπερ φυσικῶς ἀδύνατον, ἢ θὰ διέφευγον τὴν προσοχὴν αὐτῶν, κοιμώμενων, καὶ θὰ ἐκλεπτον τὸν νεκρὸν, ὅπερ λογικῶς ἀπαράδεκτον. Διότι ὁ φρουρὸς ἐν καιρῷ νυκτὸς στρατιώτης, ἀποκοιμώμενος, καταδικάζεται εἰς θάνατον.

Ἄλλως τε πῶς ἦτο δυνατόν οἱ φρουροὶ, καὶ ἂν ἀκόμη ἀπεκοιμώντο ὅλοι, νὰ μὴ ἀφυπνισθῇ τις ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ κρότου, ὅστις κατ' ἀνάγκην θὰ προὔξενεῖτο κατὰ τὴν ἀποκύλησιν τοῦ μεγάλου λίθου, ὅστις ἐπέκειτο εἰς τὴν θύραν τοῦ Μνημείου; καὶ πάλιν πῶς, ἀφοῦ ἐκοιμώντο οἱ φρουροὶ, εἶδον ὅτι οἱ Μαθηταὶ ἔκλεψαν τὸ Σῶμα, καὶ ἂν τοὺς εἶδον, διατὶ δὲν τοὺς κατεδίω-

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	9	22	ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΣ
Τριτ.	10	23	
Τετ.	11	24	ΕΒΔΟΜΑΣ
Πέμ.	12	25	
Παρ.	13	26	† ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧ ΠΗΓ.
Σάβ.	14	27	
ΚΥΡ.	15	28	ΤΟΥ ΘΩΜΑ
Δευτ.	16	29	'Αγάπης, Ελε, Χιον. Μάρ.
Τριτ.	17	30	Συμεών του έν Περσ. 'Ιερ.
Τετ.	18	1	'Ιωάννου 'Οσίου
Περ.	19	2	Παφνουτίου 'Ιερομ.
Παρ.	20	3	Θεοδόφρου του Τριχινά 'Οσ.
Σάβ.	21	4	'Ιανουαρίου 'Ιερομάρτ.

ξαν, ἵνα ἀπαλλαγῶσιν οὗτοι πάσης εὐθύνης;

'Αλλά δεδόςθω ἀκόμη, ὅτι οἱ Μαθηταί, ἀψηφήσαντες πάντα κίνδυνον, ἦλθον ἐν καιρῷ νυκτός καὶ ἔκλειψαν τὸ Σῶμα τὸ νεκρόν, ὁπότε ἐγείρεται φυσικῶς τὸ ἐρώτημα: πρὸς τίνα σκοπὸν θὰ ἀπειτόμην οἱ Μαθηταί μὲ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν τὸ τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἐγχείρημα; 'Ισως εἶπη τις πρὸς ἐκμετάλλευσιν καὶ χρηματισμὸν, ἀλλ' οὗτοι, καὶ ζῶντος τοῦ Διδασκάλου, δὲν ἐξεμεταλλεύθησαν τὰς -θαυματουργίας αὐτοῦ, καὶ μετὰ τὴν ταφήν καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ διήλθον ὅλον τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον αὐτῶν πενόμενοι, στερούμενοι, κακουχοῦμενοι, μὴ ὀκνήσαντες μάλιστα καὶ τὴν ζώην αὐτῶν νὰ προσενέγκωσιν ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. 'Η στοιχειώδης λογικὴ ἀλλως τε μᾶς λέγει, ὅτι οἱ Μαθηταί, οὐ μόνον δὲν θὰ ἐπεχείρουν, καὶ δὴ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν, νὰ κλέψωσι τὸ πανάχραντον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξωργίζοντο κατ' αὐτοῦ, ὡς πλάνου καὶ ἀπατεῶνος ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δὲν θὰ ἀνίστατο οὗτος ὡς θεὸς ἐν τῶν νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἵνα καθήρξῃ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Δαυὶδ καὶ βασιλεύσῃ, καθά ἐπηγγέλαιτο εἰς αὐτούς, ἐκλαβάνοντες τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἐπίγειον, καὶ ὄχι οὐράνιον.

Οὕτως ἀποδειχθέντος καὶ διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κληπῇ ὑπὸ τῶν Μαθητῶν, καὶ δοθέντος, ὅτι εὐρέθῃ κενὸν τὸ μνημεῖον ἐν ᾧ ἐτέθη, κατ' ἀδήρητον λογικὴν ἀκολουθίαν ἢ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὑπ' οὐδενὸς πλέον δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ. Τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν προσεδόκων καὶ αὐτὰ τὰ ἔθνη, κεκαλυμμένην ὑπὸ τὸν πέπλον τῶν θρύλλων καὶ τῶν παραδόσεων. Μήπως ὁ μύθος περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ Θρόνου ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ ἔθνους δὲν εἶναι μίᾳ ἔνδειξις τῆς πίστεως τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος περὶ τῆς ἐν τῷ τάφῳ λαθανούσης ζωῆς, καὶ τῆς ιδέας τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, ἣτις ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου 'Ιησοῦ; Ὅντως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνων κεκοιμημένων Ἀγίων, τυγχάνει ἀπαρχὴ καὶ ἀσφαλὲς ἐχέγ-

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΞΙΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν ὁ Παπισμὸς ἐπέτυχε καὶ ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ διαβόλου καὶ διήρσε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς δύο, τότε ἤρξατο συστηματικῶς νὰ πολεμῇ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀθεμάτων μέσων, αἵτινα μετεχειρίσθη ὁ Παπισμὸς πρὸς καταπολέμησιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπῆρξε καὶ τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ὅλας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, ὅτε μὲν ἵνα ἐπιδείξῃ τὴν κυριαρχίαν του ἐφ' ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε δὲ ἵνα, συνεορτάζων μετ' αὐτῶν τὰς Χριστιανικὰς ἑορτάς, τελῇ ἀνεμποδίστως καὶ εὐκόλως τὸ ἔργον τοῦ προσυλητισμοῦ.

Πολλὰκις ἐπεχείρησε νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ Γρηγ. Ἡμερολόγιον, ἀλλ' εὐτυχῶς οἱ κατὰ καιροὺς Ἅγιοι Ποιμένες καὶ Ἱεροὶ Θεματοφύλακες τῶν Ἱερῶν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως παραδόσεων ἀντίστησαν. Ἀυστηρῶς ὁμῶς, διὲν κατάρθωσεν ἐπὶ τούτους αἰῶνας, ὅτε μὲν διὰ τῆς βίας, ὅτε δὲ διὰ τῆς πειθοῦς καὶ ἐνίστασε δι' ὑποσχέσεων, τὸ ἐπέτυχε μετὰ μεγάλῃς εὐκολίας σήμερον κατὰ τὴν γενεάν ταύτην τὴν μοιχαλίδα καὶ ἀμφοτερόν, ὅτε οἱ ὑπεύθυνοι φερούμενοι τῆς Ὁρθόδοξίας οἱ τιτοφοροῦμενοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντισταθώ-

σουν καὶ τῆς προσδοκωμένης Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἥτις γενήσεται κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις θὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, καὶ ἀποδώσῃ ἕκαστῳ κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Διὸ ἵνα τύχωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν ὑπὸ τοῦ Δικαιοκρίτου Χριστοῦ τῆς μερίδος τῶν δεξιῶν, ὀφείλομεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἣν παρελάβομεν παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων ἀλώβητον, καὶ ἀμειγρὴ πάσης καινοτομίας, καὶ τὴν πολιτεῖαν ἡμῶν χριστομίμητον, καὶ καθαρὰν πάσης ἀμαρτίας καὶ ἀδικίας, καθ' ὅσον μόνον διὰ τῆς ἀκραίφνου πίστεως καὶ τῶν καλῶν ἔργων δύναμεθα νὰ ἐνωθώμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κληρονομήσωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν μέθεξιν τῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. «Ἡ θεωρία τῆς πίστεως καὶ ἡ πράξις τῆς ἀρετῆς, λέγει καὶ τις τῶν Ἀγίων Πατριαρχῶν, ἀνάγει καὶ συνάπτει μετὰ τὸν Θεοῦ τὴν κεκαθαρμένην ψυχὴν τῶν ἁγίων, τοῦτο εἶναι τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, περὶ ὃ κυκλικῶς κινῶνται οἱ ὕψηλοι καὶ καθαροὶ νόες, ταῖς ἀνάρχοις καὶ ἀτελευτήτοις ἐλλάμψεσι τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἐνούμενοι».

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

σιν εἰς τὴν πίστιν τῶν Παπιστῶν, στερούμενοι πίστεως, ἐπρόδωκαν τὰς παραδόσεις καὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὸν παπισμὸν νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα πολὺν μέγαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

Τὴν εὐθύνην ταύτην τῆς προδοσίας φέρει ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διότι αὐτοὶ προδώσαντες τὰς ἱερὰς ἐπάλλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας ἀντὶ νὰ πείσωσιν ἐπ' αὐτῶν μαχόμενοι ἐναντίον τοῦ αἰώνιου ἐχθροῦ ὑπέκυψαν καὶ δεχθέντες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐπαύσαν νὰ συνηγορᾷ μετὰ τῶν περισσοτέρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὰς ἑορτάς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ τελῶσι τὰς νηστείας μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἀπεδέχθησαν, ἀποσχισθέντες τοῦ δένδρου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀσεβοῦντες πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας, νὰ συνεορτάζωμεν μετὰ τῶν Παπιστῶν.

Ἐναντὶ τῆς βδελυρίας καὶ ἀσεβοῦς αὐτῆς πράξεως τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων, τῶν προδοτῶν τοῦτέστι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅψωσαν ἀνάστημα θεωρακισμένον διὰ θερμῆς σιδηρᾶς πίστεως, κατ' ἀρχὰς μὲν ὁλίγοι λαϊκοὶ μετὰ τῶν προμαχων τῆς Ὁρθόδοξίας Ἀγιορείτῶν Πατέρων καὶ εἰτα πολλοὶ κληρικοὶ. Τούτους ἠκολούθησαν χιλιάδες Χριστιανῶν οἵτινες πρὸς διάκρισιν ἐκ τῶν ἀκολουθησάντων τὴν καινοτομίαν, ὀνομάσθησαν Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Οἱ πρῶτοι στρατιῶται τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζοντο Χριστιανοί. Οἱ μετὰ τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ Παπισμὸς τοιοῦτοι, ὀνομάζοντο Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἡδὴ στρατευθέντες πρὸς φύλαξιν τῶν ἐπαλλεῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ὀνομάζονται Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Οἱ στρατιῶται τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ὅλων τῶν ὡς εἵπομεν περιόδων, ἦσαν πιστοὶ καὶ ἐφύλλαττον μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας τὰ θεῖα παραγγέλματα τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πειθαρχοῦντες εἰς πάντα τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας, ἔσβοντο τὰ δόγματα καὶ ἐφύλαττον ἀπὸ τῶν ἀναλλοίωτων.

Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις ὑπῆρξαν δι' αὐτοὺς ἡ Ἱερὰ Παρακαταθήκη τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ νὰ φυλάξωσιν ἀπαράβιαστον καὶ ἀδίκτον.

Δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ σωματικῶς τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι φύλαξ ὅλων ἐκείνων τὰ ὅποια ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ Ἱερὰ Παράδοσις καὶ ἡ νὰνὸν τῶν Ἀγίων Ὀικουμένων Συνόδων παραγγέλλουσιν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Ίωάν. α' 1—17)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

«Ἐν Αὐτῷ ζῶη ἦν καὶ ἡ ζῶη ἦν τὸ Φῶς τῶν ἀνθρώπων». Αὐτοὺς τοὺς θε-
λους λόγους σήμερον, μαζί με τὴν με-
γάλην χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐχάρισεν ἡ-
μῖν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν,
διακηρύσσει τὸ Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγ-
γέλιον. Λόγοι οἱ ὅποιοι ἐγράφησαν δι'
Αὐτὸν καὶ κηρύσσονται σήμερον καθ'
ἦν συγκλήθη ἀποδεικνύονται. Ζωὴ εἶναι
ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν καὶ ἡ ζῶη αὐτὴ εἶ-
ναι τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Πῶς λοι-
πὸν ἦτο δυνατόν ἡ Ζωὴ νὰ κρατηθῇ
εἰς τὸν τάφον; Πῶς νὰ κυριαρχήσῃ ἐπ'
αὐτῆς ὁ Θάνατος; Πῶς νὰ στερηθῇ ὁ
ἄνθρωπος τοῦ φωτός; Ἀνέστη ὁ Κύ-
ριος καὶ ἔδειξεν ὅτι εἶναι ἡ Ζωὴ. Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος καὶ ἔδωκε τὸ Φῶς εἰς
τὸν Κόσμον. Αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς τὸ ἀ-
ληθινόν, τὸ ὁποῖον φωτίζει πάντα ἄν-
θρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Εἴ-
ναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὅσοι ἔλαβον,
ἔδωκεν αὐτοῖς ἔξουσίαν τέκνα Θεοῦ γε-
νέσθαι. Ἀνέστη ἡ Ζωὴ ἐκ τοῦ τάφου
καὶ ἔλαμψε τὸ φῶς ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐθροιάβευσεν λοιπὸν ὁ Ἐσταυρω-
μένος.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἔβλεπε
πρὸ ὀλίγου νὰ βαδίζῃ τὸν ἀνωφερικὸν
δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, νὰ ἀνυψοῦται εἰς
τὸν Σταυρόν, νὰ ἀποθνήσκῃ με ὕβρεις,
με μαστιγώσεις, αἱματωμένος, με τὸν
ἀκάνθινον στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν,
με τὴν κατάπικρον χολὴν εἰς τὰ χεῖλη,
με τὰ καρφιά εἰς τὰς χεῖρας, με τὴν
λόγχην εἰς τὴν πλευράν, πῶς ἠδύνατο
νὰ παραδεχθῇ, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἡ Ζωὴ
καὶ τὸ Φῶς τοῦ κόσμου; Καὶ ὅμως τὸ
πανυπέροχον φῶς τὸ ὁποῖον ἀναπηδᾷ
μέσα ἀπὸ τὸν τάφον Του διώκει τὸ
σκότος τὸ ὁποῖον εἶχε σκεπάσει τὸν
Σταυρόν Του. Διαλύει με τὸ ἀκτινοβό-
λημά Του τὰ βαρέα καὶ δόλομαυρα σύν-
νεφα τὰ ὁποῖα ἔχον κατακαλύψει τὸν
Σταυρόν. Καὶ τώρα μετὰ τοῦ Τάφου ἀ-
κτινοβολεῖ καὶ ὁ Σταυρός. Ὁ ἀκάνθι-
νος στέφανος λαμβάνει καὶ αὐτὸς φῶς
καὶ γίνεται ἀκτινοβόλος φωτιστέφανος,
ὁ ὁποῖος στεφανώνει διὰ μέσου τῶν
αἰώνων τὸν ἀκατάλυτον θρῆαμβον τοῦ
Ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Φῶς τοῦ κόσμου ὁ Ἀναστὰς Λυ-
τρωτὴς, φῶς τὸ ὑποῖον χαρίζει παρηγο-
ρίαν καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὡ ἀληθεῖα! Πόσην χαρὰν, πόσην
παρηγορίαν αἰσθάνεται, ὁ πιστὸς τὴν
νύκτα αὐτὴν τῆς Ἀναστάσεως! Τί οὐ-
ρανία ἐλπίς γεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν
του, ὅταν ἀτενίσῃ εἰς τὴν Ζωὴν καὶ τὸ
Φῶς τοῦ Λυτρωτοῦ! Ὁ ὁ θάνατος διὰ
τὸν πιστὸν δὲν εἶναι πλέον ἀθεράπευ-
τος λύπη καὶ δὲν ἀνοίγει εἰς τὴν ψυχὴν
τοῦ ἀνιάτους πληγὰς. Τὸ ἄστρον τῆς
ἐλπίδος, τὸ ὁποῖον λάμπει ἐντὸς τῆς
ψυχῆς του, λαμβάνον φῶς ἀπὸ τοῦ ἀδυ-
τον φέγγος τῆς Ἀναστάσεως, αὐτὸ
σκορπίζει καὶ δίδωκε τὴν μελαγχολίαν
καὶ τὸν πόνον, καὶ ἀποδεικνύει τὸν θά-
νατον καὶ τὸν τάφον ὡς ἕνα ὕπνον

προσωρινόν, ὡς προθάλαμον, ὅστις ὀδη-
γεῖ πρὸς τὰ χαρμόσυνα καὶ γλυκοφύ-
τητα σκηνώματα τῆς αἰωνιότητος καὶ
τῆς ἀθανασίας.

Δὲν εἶναι μόνον πηγὴ παρηγορίας
καὶ ἐλπίδος διὰ τὸν πιστὸν ὁ Ἀναστὰς
Λυτρωτὴς, εἶναι ἀκόμη δι' αὐτὸν πηγὴ
Ζωῆς καὶ Θείας δυνάμεως. Δυνάμεως ἡ
ὁποία χαρίζει τὴν πνευματικὴν ἀναγέν-
νησιν, ἥτις τὸν στηρίζει εἰς τὴν ἡθικὴν
ζωὴν, τὸν ἀναβιβάζει εἰς ὑψηλότερους
καὶ καθαρωτέρους ὁρίζοντας πνευματι-
κότητος, καὶ τὸν κἀμνει Ὑιὸν Φωτός
κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον. Εὐτυχεῖς ὅσοι
αἰσθάνονται οὕτω τὸν Ἀναστάντα Λυ-
τρωτὴν. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἀνοίγουν τὰ μά-
τια τοῦ πνεύματος αὐτῶν πρὸς τὸ Φῶς
καὶ ζητοῦσι τὴν Ζωὴν.

Εὐτυχεῖς, ὅσον ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς αἱ
Μυροφόροι Γυναῖκες, αἵτινες φέρουσαι
τὰ μύρα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνότητος
ἐπλησίασαν τὸν Θεῖον Τάφον καὶ ἤκου-
σαν ἀπὸ τοῦ Ἀγγελικῶν στόμα τὸ χαρ-
μόσυνον μῆνυμα «Ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε».

Τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἂς αἰσθανθῶ-
μεν καὶ ἡμεῖς τέκνα ἐν Κυρίῳ, καὶ ἂς
ψάλλωμεν πλησίον τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ
Φωτός. «Νῦν πάντα πεπληρωται φω-
τός... Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται εὐφροσύ-
νῃ αἰώνιος».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Ίωάν. Κ'. 19)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ νε-
κρῶν Ἀναστάσεως Του ὁ Κύριος ἡμῶν
ἔρχεται πρὸς τοὺς Μαθητάς, ἵνα δεῖξῃ
εἰς τὸν Θωμᾶν ἀπιστοῦντα τὴν ἐκ νε-
κρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ. «Φέρε τὸν
δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας
μου» καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου» καὶ βά-
λε εἰς τὴν πλευράν μου» καὶ μὴ γίνου
ἄπιστος ἀλλὰ πιστός» λέγει εἰς τὸν Θω-
μᾶν ὁ Κύριος, καὶ ὁ Θωμᾶς βεβαιω-
θεὶς ἀνεφώνησεν ἐν συγκινήσει καὶ
χαρᾷ «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἐμ-
φανισθεὶς ἐν τῷ ὑπερώῳ ἀναστὰς ἐκ
νεκρῶν ὁ Κύριος ἀπηθύνετο πρὸς ὁ-
λους τοὺς Μαθητάς, πρὶν ἐπιδείξῃ εἰς
τὸν Θωμᾶν τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευ-
ράν Του, τὸν ἐγκαρδιον χαιρετισμὸν τῆς
εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς «Εἰρήνη ὑμῖν»

Χαιρετισμὸς θεῖος, χαιρετισμὸς πε-
ρικλείων ὅλας τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ καὶ
ἐπισφραγίζων τὴν Χριστιανικὴν τε-
λειότητα.

Ἄν, τέκνα ἀγαπητά, εἶναι ἀληθὲς ὅτι
ἡ ἐσωτερικὴ ταραχὴ κυριαρχοῦσα τῆς
ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κἀμνει δυσ-
τυχὴ καὶ ἄθλιον, ἂν εἶναι γεγονός, ὅτι
ἡ ἐρις καὶ αἱ διχόνοια, σπαράσσου-
σαι καρδίας εὐαισθητοῦς καὶ διαφροῦσαι
οἰκογενεῖας καὶ κοινωνίας, ἀποτελοῦσιν
ἀληθὴ κόλασιν ἐκεῖ ὅπου ἐπικρατοῦσι·
δύναται νὰ κατονομήσῃ τις, τί πλοῦτος
καὶ πόσον εὐεργετικὴ εἶναι ἡ Εἰρήνη
τὴν ἥποῖαν ἐχάρισεν ὁ Κύριος πρὸς
τοὺς Μαθητάς του, ἡ εἰρήνη ἡ ἰδική
τοῦ «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν»
ἔχει αὐτὴ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ
τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης τοῦ ἀνθρώπου
καὶ πόσον ἀπαραίτητος ὅρος εἶναι ἡ
ὑπαρξὶς αὐτῆς πρὸς εὐδαιμονίαν οὐκ
μόνον τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκο-

γενεῖας καὶ τῆς κοινωνίας. Διότι ἡ εἰ-
ρήνη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι τυχαίον
τι καὶ φυσικὸν προτέρημα ἀλλ' εἶναι
τὸ ἀπαύγασμα τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀν-
θρώπου ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ ψυχι-
κοῦ αὐτοῦ ἐξευγενισμοῦ, οὐδὲ εἶναι ἡ
εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ μονομερὲς τις ἀρε-
τὴ, δυναμένη νὰ συνυπάρξῃ μετὰ ποι-
κίλων κακιῶν κεχωρισμένη τῶν ἄλλων
ἀρετῶν· ἀλλ' εἶναι τὸ ἐπισφράγισμα τῆς
Χριστιανικῆς τελειότητος εἶναι ἡ ἀ-
ναγκαῖα ἀπόρροια τοῦ Χριστιανικοῦ
βίου.

Ὅταν ὁ Κύριος λέγῃ «Εἰρήνην τὴν
ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» κἀμνει διαστολήν
τῆς εἰρήνης τῆς ἰδικῆς Του ἀπὸ τῆς εἰ-
ρήνης τὴν ὁποίαν δίδει ὁ κόσμος. Πράγ-
ματι ἐκτός τῆς εἰρήνης τὴν ὁποῖαν δι-
δαι ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δι-
δαι καὶ ὁ κόσμος εἰρήνην, ἀλλ' ὑπάρχει
μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ, κατὰ τὴν ὁποί-
αν ἡ πρώτη εἶναι αἰώνια καὶ ἀμετά-
βλητος καὶ ἐνώπιον ἀκόμη τῶν μεγα-
λυτέρων συμφορῶν καὶ δοκιμασιῶν καὶ
αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Θανάτου, ὅστις ἔχει
τὴν δύναμιν νὰ καταστρέφῃ τὰ πάντα,
τὴν εἰρήνην ὅμως τὴν ὁποῖαν δίδει ὁ
Χριστὸς καὶ ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν ἀ-
θάνατον ψυχὴν δὲν δύναται νὰ τὴν
καταστρέφῃ.

Ἀντιθέτως ὅλα τὰ δημιουργοῦντα
καὶ παρέχοντα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν
δευτέραν εἰρήνην τοῦ κόσμου, μετα-
βάλλονται καὶ παρέρχονται, τοῦτέστι
τὰ προσφιλῆ πρόσωπα, τὰ πλοῦται, οἱ
θησαυροί, αἱ τιμαὶ καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ
ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ἐνῶ ὁ Δοτὴρ τῆς
Εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ δὲν μεταβάλλε-
ται, δὲν παρέρχεται, ἀλλὰ διὰ μέσου
τῶν αἰώνων μένει ὁ αὐτός, «Αὐτοὶ
ἀπολοῦνται, Σὺ δὲ διαμένεις» ὁ Χριστὸς
«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας». Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ ἔχει
θρόνον τὴν ψυχὴν καὶ διατηρεῖ τὴν
συνείδησιν ἥρεμον καὶ ἡσύχον, ἐνῶ
ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου εἶναι ἐξωτερικὴ,
καὶ ἐνῶ τὰ πάντα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἰ-
ρηνεύουν δι' αὐτῆς, ἡ συνείδησις εἶναι
πάντοτε ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη· ἐμ-
πρὸς δὲ εἰς τὴν ἐλαχίστην δοκιμασίαν
καὶ συμφορὰν ἐγκαταλείπει αὐτὴ τὸν
δυστυχὲ ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀφήνει μόν-
ον νὰ παλαίῃ μετὰ τὰ κύματα τῆς δο-
κιμασίας καὶ τοὺς βαρεῖς ἐλέγχους τῆς
συνειδήσεως.

Τι θὰ προτιμήσῃς λοιπὸν ἄνθρωπε,
τὴν Εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ ἢ τὴν εἰρήνην
τοῦ κόσμου; Ἔως σήμερον ἴσως νὰ
προετίμας τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, διό-
τι αὐτὴ εἶναι καὶ πρόσχειρος, ἀπὸ σή-
μερον ὅμως ὅπου ἀκούεις τὸν Δοτὴρα
τῆς πολυτίμου εἰρήνης νὰ σὲ καλῇ καὶ
νὰ σοῦ λέγῃ «φέρε τὸν δάκτυλόν σου
ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου καὶ φέρε
τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευ-
ράν μου» καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ
πιστός.» δὲν θὰ ἀναφωνήσῃς με πιστὸν
«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»; Τὴν
εἰρήνην τοῦ κόσμου τὴν ἐδοκίμασες ἀρ-
κετὰ καὶ εἶδες τοὺς καρπούς της καὶ
τὴν ἀξίαν της. Δοκίμασον καὶ τὴν Εἰ-
ρήνην τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἴδῃς πῶς
ὡς ἄτομον, ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς κοι-
νωνία θὰ εἶσαι πάντοτε ἐν Εἰρήνῃ καὶ
ἡ Ζωὴ σου θὰ εἶναι πλήρης χαρᾶς καὶ
εὐτυχίας.

Εἴθε ν' ἀκουσθῶσιν οἱ λόγοι αὐτοὶ
τῆς εἰρήνης εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ ὁ

ΓΕΤΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατά την προπαρελθούσαν Κυριακήν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὁ ἅγιος πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας πανηγυρίζοντα, τὴν δὲ πανηγύριν ταύτην διεξαχθεῖσαν μεγαλοπρεπῶς καὶ τὴν ἐπακολουθήσανσαν λιτανεῖαν παρηκολούθησε χιλιάδες πιστοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χρυσόστομος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Φιλίππου.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Διανυλίας κ. Πόλυκαρος μεταβάς ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἰς Θήβας ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν τῷ ἐκεῖ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἔνθα εἶχον συγκεντρωθεῖ ἐξ ὅλων τῶν Περιχώρων ὁμόφρονες ἀδελφοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ὁμίλησεν ἡ αὐτοῦ Σεβασμιότης καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας Λειτουργίας καὶ κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Καλοκτένους τοῦ πολιούχου καὶ προστάτου τῆς πόλεως Θηβῶν.

Τὸ Σάββατον τοῦ Ἀγίου Λαζάρου ὁ ἅγιος Πρὸς Ἱεροῦργησεν εἰς τὴν παρὰ τὸ Διόπεσι Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου (τοῦ Πατρὸς Ἀκακίου) τὴν δὲ Κυριακὴν τῶν Βατῶν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐνταῦθα καὶ κατὰ τὰ Πατήσια παρὰ τὰς νρεῖς Βασιλικὰς γεφύρας Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Μεγαρίδος τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν ἐχοροστάτησεν ἐν Πειραιεὶ.

Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος ἅγιος Διανυλίας ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν ἁγίαν αὐτὴν ἡμέραν τῆς Βατφόρου ἑορτῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Χαράλαμπος ἐν τῷ ἑαυτοῦ Ὁρφανοτροφείῳ.

θεῖος αὐτὸς τῆς Εἰρήνης χαιρετισμὸς νὰ ἐξυπνήσῃ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ὡς ἂν γλυκὴ ἐγερτήριον καὶ νὰ κατακήσῃ τὰς καρδίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἵνα ἡ δίδωμις ἀνθρωπότης παύσῃ νὰ ζῇ τὴν ζωὴν τῶν αἱμάτων, τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν στερησέων.

Ἀκούσατε ὅλοι τὸν Ἀναστάνα Ἰησοῦν «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» χαρίζει εἰς τὸν κόσμον Εἰρήνην. Ἀς τὴν λάβῃ λοιπὸν ὁ κόσμος πρὸς ἐξασφάλισιν εἰρηνικῆς ζωῆς.

† Ὁ Διανυλίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Τῇ δὲ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ὁρθοῦ βαθέος, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτῃ, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἡμῶν ἐκ τοῦ μνημείου».

Ἀνέστη μὲν γάρ, καὶ τοῦ λίθου καὶ τῶν σημάτων ἐπικειμένων. Ἐπειδὴ δὲ ἐχρῆν καὶ τοὺς ἄλλους πληροφορηθῆναι, ἀνοίγεται τὸ μνημεῖον μετὰ τὴν ἀνάστασιν, καὶ οὕτω πιστοῦται τὸ γεγονός. Τοῦτο γοῦν καὶ τὴν Μαρίαν ἐκίνησε πᾶν γὰρ περὶ τὸν διδάσκαλον φιλοστόργως ἔχουσα, ἐπειδὴ τὸ Σάββατον παρῆλθεν οὐκ ἠνέσχετο ἡσυχάζειν ἀλλ' ἦλθεν ὁρθοῦ βαθέος, ἀπὸ τοῦ τόπου παραμυθίαν τινα εὐρεῖν βουλομένη. Καὶ ἰδοῦσα τὸν τόπον, καὶ τὸν λίθον ἡμῶν, οὐκ εἰσῆλθεν, οὐδὲ διέκυψεν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς μαθητὰς ἔδραμεν ἀπὸ πολλοῦ τοῦ πόθου· τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῇ τὸ σπουδαζόμενον, μετὰ πολλοῦ τοῦ τάχους μαθεῖν ἥδε τι γέγονε τὸ σῶμα· καὶ γὰρ ὁ δρόμος τοῦτο ἐβούλετο καὶ τὰ ῥήματα τοῦτο ἐμφαίνει. «ἦσαν γὰρ, φησὶ, τὸν Κύριόν μου καὶ οὐκ οἶδα ποῦ τεθεῖκασι αὐτόν». Ὁρᾷς πῶς οὐδέποτε περὶ ἀναστάσεως ἦδει τι σαφές, ἀλλ' ὥστε μετάθεσιν γεγενῆσθαι τοῦ σώματος, καὶ ἀπλάστως πάντα ἀπαγγέλλει τοῖς μαθηταῖς· Ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς οὐκ ἀπεστήρησε τὴν γυναῖκα ἐγκωμίου τηλικούτου, οὐδὲ αἰσχύνῃ ἐνόμισε τὸ παρ' αὐτῆς αὐτοῦ μαθεῖν προτέρας ταῦτα διανυκτερευούσης· οὕτω πανταχοῦ τὸ φιλάληθες αὐτοῦ διαλάμπει τῶν τρώπων.

Ἐπεὶ οὖν ἦλθε, καὶ ταῦτα εἶπεν, ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς ἐφίστανται· τῷ μνημείῳ, καὶ θεωροῦσι «τὰ δθόνια κείμενα» ὅπερ ἦν ἀναστάσεως σημεῖον. οὕτε γὰρ, εἰ μετέθικάν τινες, τοῦτο ἂν ἐποίησαν, τὸ σῶμα γυμνῶσαντες, οὕτε, εἰ ἔκλεψαν, τοῦτο ἂν ἐφρόντισαν, ὥστε ἄρα τὸ σουδάριον καὶ ἐντυλίσσει καὶ θεῖναι «εἰς ἓνα τόπον», ἀλλὰ πῶς; ὡς εἶχεν ἔλαβον ἂν τὸ σῶμα. Διὰ γὰρ τοῦτο προλαβὼν ὁ Ἰωάννης φησὶν ὅτι σμύρνη συνετάγη πολλῇ, ἣ μολύβδου οὐχ ἦτον συγκολλᾶ τῷ σῶματι τὰ δθόνια, ἵνα, ὅταν ἀκούσης ὅτι τὰ σουδάρια ἔκειτο ἰδίᾳ, μὴ ἀνάσῃ τῶν λεγόντων ὅτι ἐκλάπη· οὐ γὰρ οὕτως ἀνόητος ἦν ὁ κλέπτων, ὡς περὶ πρᾶγμα περικτὸν τοιαύτην ἀναλίσκειν σπουδῇ, τίνας γὰρ ἔνεκεν τὰ σουδάρια ἐφίει; πῶς δὲ ἂν ἔλαθε τοῦτο ποῖον; Καὶ γὰρ πολὺν εἰκὸς ἦν αὐτὸν ἀναλῶσαι χρόνον, καὶ κατάφωρον γενέσθαι, μέλλοντα καὶ βραδύνοντα.

Τι δὴ ποτε καὶ χωρὶς τὰ δθόνια κείται, «καὶ τὸ σουδάριον χωρὶς ἐντετυλιγμένον»· ἵνα μάθῃς, ὅτι οὐκ ἦν σπευδόντων, οὐδὲ θορυβουμένων τὸ πρᾶγμα, τὸ χωρὶς μὲν ἐκεῖνα, χωρὶς δὲ

ταῦτα ἐνδεῖναι καὶ ἐντυλίσσει. Ἀπὸ τοῦτο μετὰ ταῦτα αὐτοῖς φαίνεται ὁ Χριστός, ἀπὸ τῆς ὕψεως πιστωθεῖσιν. Ὅρα γοῦν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄτυπον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, πῶς τὴν ἀκριβείαν τῆς ἐρευνῆς τῷ Πέτρῳ μαρτυρεῖ.

Προφθάσας γὰρ αὐτὸν, καὶ ἰδὼν τὰ δθόνια κείμενα, οὐδὲν πλέον πολυπραγμονεῖ, ἀλλ' ἀφίσταται. ἐκεῖνος δὲ ὁ θερμὸς, ἐνδοτέρω γενόμενος, ἅπαντα κατώπτευσεν ἀκριβῶς, καὶ τι πλέον εἶδε καὶ τότε οὗτος ἐπὶ τῇ θείᾳ παρεκλήθῃ μετὰ γὰρ ἐκεῖνον εἰσελθὼν, τὰ ἐντάφια εἶδε κείμενα καὶ διηρημένα· τὸ γὰρ διελεῖν, ἀλλὰ, εἰ χωρὶς μὲν τοῦτο, χωρὶς δὲ ἐκεῖνο θεῖναι ἔλξαντα, τινὸς ἦν μετ' ἐπιμελείας ποιούντος, καὶ οὐχ ὡς ἔτυχε θορυβουμένου.

Σὺ δὲ, ὅταν ἀκούσης ὅτι γυμνὸς ὁ Δεσπότης ἀνέστη, παῦσαι τῆς πρὸς τὴν κηδεῖαν μανίας, τί γὰρ βούλεται ἡ περιττὴ αὐτῇ δαπάνη καὶ ἀνόνητος, πολλὴν μὲν φέρουσα τοῖς κηδεύουσι ζημίαν, τῷ δὲ ἀπελθάντι κέρδος οὐδὲν, ἀλλὰ, εἰ χρητὶ εἰπεῖν, καὶ βλάβην; Ἡ γὰρ πολυτέλεια τῆς ταφῆς τυμβωρυχίας αἰτία γέγονε πολλάκις, καὶ γυμνὸν καὶ ἄταφον ἐποίησεν ἑορτίζεσθαι τὸν ἐπιμελῶς ταφέντα. Ἀλλ' ὅς τῆς κενοδοξίας πόσην καὶ ἐν τῷ πένθει τὴν τυραννίδα ἐπιδείκνυνται, πόσην τὴν ἀνοίαν! Πολλοὶ γοῦν, ἵνα μὴ τοῦτο γένηται, τὰς λεπτὰς ἐκεῖνας δθόνους διατεμόντες, καὶ πολλὰν τῶν ἀρωμάτων ἐμπλήσαντες, ὥστε διπλῇ γενέσθαι τοῖς ἐπηρεάζουσιν ἄχρηστα, οὕτωτῃ γῇ παραδῶκασι. Ταῦτ' οὖν οὐ μαινομένους; ταῦτ' οὐ παραπαιδόντων; φιλοτιμίαν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ πάλιν αὐτὴν ἀφανίζειν; Ναὶ φησὶν ἵνα μετὰ ἀσφαλείας κένηται παρὰ τῷ νεκρῷ, ταῦτα πάντα μηχανώμεθα. Τί οὖν; ἂν οἱ τυμβωρυχοὶ μὴ λάβωσιν, οἱ σῆτες οὐκ λήψονται καὶ οἱ σκόληκες; Τί δέ; ἂν οἱ σῆτες καὶ οἱ σκόληκες μὴ λάβωσιν, ὁ χρόνος καὶ ὁ ἰχώρ οὐκ ἀπολεῖ; Ὡς μὲν δὲ μὴ τυμβωρυχοὺς, μὴ σῆτας, μὴ σκόληκας, μὴ χρόνον, μὴ ἄλλο μὴδὲν δαπανᾶν τὰ κείμενα, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα ἀνέπαφον εἶναι, μέχρι τῆς ἀναστάσεως, καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα καινὰ καὶ νεοπαγῇ καὶ λεπτὰ τηρεῖσθαι, τι πλέον ἐντεῦθεν τοῖς ἀπελθούσι γίγεται, ὅταν γυμνὸν μὲν τὸ σῶμα ἐγείρωται, ταῦτα δὲ ἐνταῦθα μένη, καὶ μὴδὲν ἡμᾶς ὠφελεῖ πρὸς τὰς εὐθύνας ἐκεῖνας; Τίνος οὖν ἔνεκεν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γέγονε; Μάλιστα μὲν μὴ παραβάλε ταῦτα τοῖς ἀνθρωπίνους, (ἐπεὶ καὶ μύρον ἐξέχεεν ἡ πόρνη, ἐπὶ τοὺς ἁγίους πόδας ἐκεῖνου,) εἰ δὲ χρητὶ καὶ περὶ τούτων εἰπεῖν, πρῶτον μὲν οὐκ εἰδότες τὸν περὶ ἀναστάσεως λόγον τῶν ποιούντων ταῦτα ἐγίνετο.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς κατὰ τὰς Ἁγίας ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος Ἐχοροστάτησαν εἰς τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν Ναοὺς ὡς ἀκολουθῶς:

Ὁ Ἅγ. Πρόεδρος Ὁ Ἅγ. Μεγαρίδος Ὁ Ἅγ. Διανυλίας

Κυρ. Βατῶν ἐσπερ.	εἰς	Μεταμόρφωσιν	Ἀγίων Φιλίππου	Ζωοδόχον Πηγὴν
Μεγ. Δευτέρως ἐσπ.	»	Τρεῖς Παρθένους	Κοίμησιν Πειρ.	Ἅγ. Ἀρτέμιον
Μεγ. Τρίτης ἐσπερ.	»	Ἅγ. Αἰκατερίνης	Ἀγίων Παύλου	Ἅγ. Τριάδα
Μεγ. Πέμπτης ἐσπ.	»	Ἅγ. Παρασκευῆς	Ἑκαπαντήν	Ἅγ. Χαράλαμπον
Μεγ. Παρασκευ. Ὠρας	»	Ἅγ. Ἰάνν. Ροῦφ	Ἀγ. Φιλίππου	Ἅγ. Τριάδα
Μεγ. Παρασκ. Ἑπτ.	»	Μεταμόρφωσιν	Ἅγ. Τριάδα	Εὐαγγελιστρίαν
Εἰς τὴν Ἀναστασιν	»	Μεταμόρφωσιν	Σαλαμίνα	Ἅγ. Χαράλαμπον